

og har det i vor Magt at hindre, at de bliver uddelt som Aktionærudbytte, idet vi kan stille den Betingelse, at de skal anvendes til Arbejde, der udføres paa danske Værfter, synes det mig dog, at det er en Anledning, som vi ikke skulde forsømme, og jeg forstaar ikke, hvorledes de tre Flertalspartier og den højtærede Handelsminister kan undlade at bidrage til at støtte Industrien her, hvor der er en Lejlighed dertil. Det er et af de faa Tilfælde, hvor man kan sige, at Pengene ligger paa Bordet. Ellers har den højtærede Handelsminister jo undertiden, naar Industrien har friet til ham, maattet være noget koldsindig. Han har bl. a. kunnet sige, at der var ingen Penge, og at man ikke kunde anwise, hvor man skulde tage dem fra. Her ligger Pengene paa Bordet, højtærede Handelsminister! Pengene kan anvendes, man kan stille Betingelser, og jeg synes derfor ikke, den højtærede Handelsminister denne Gang skulde være koldsindig. Handelsministeren skulde for en Gangs Skyld være kulant og sige, at nu vilde han endelig gribe til og bidrage noget til at støtte dansk Industri. Handelsministerens Stilling til Industrien har været af en yderst kølig Natur, og det er med nogen Grund, at Industrien og Erhvervene Gang efter Gang har friet og stadig maatte forstærke deres Frieri uden dog at faa noget egentligt Ja af den højtærede Handelsminister. Her er der et Tilfælde, hvor Ministeren, uden at risikere noget, kunde sige ja. Derved vilde han være med til at støtte dansk Industri og Erhverv, saaledes at der kunde komme Gang i Arbejdet.

Jeg kan tilløje, at hvis vi skal sysselsætte de Mennesker her i Danmark, som er ledige for Tiden, og som formodentlig vil vedblive at være ledige i den nærmeste Fremtid, er det nødvendigt, at vi sysselsætter dem ved saadanne Virksomheder som Industri, Handel, Skibsfart og Fiskeri. Vi kan ikke vedblivende tænke paa at sysselsætte vor overskydende Befolkning gennem Oprettelsen af Husmandsbrug, og naar der som i dette Tilfælde er en Lejlighed til at støtte baade Skibsfart og Industri, er det ganske uforvarligt at undlade at gøre det. Derfor har Socialdemokraterne holdt saa stærkt paa, at her skal vi ikke give efter, her skal vi holde fast paa de Penge, der er, indtil vi har Sikkerhed for, at de vil blive anvendt til Støtte for Skibsfart og Industri.

Jeg maa dernæst gøre opmærksom paa, at vi Socialdemokrater i Udvalget har rejst Krav om, at man, hvis Pengene skulde udleveres, ogsaa skulde tænke paa de Sø-

mænd, som har vovet deres Liv under hele Krigen, og hvoraf netop en Del har været om Bord paa de Skibe, som er blevet torpederet — det er jo disse Skibes Forsikringssummer, der er Tale om her. Der har tidligere her i Tinget været stærk Tale om, at man skulde hjælpe efterladte efter de Sømand, som var omkommet ved Skibenes Torpedering, og noget saadant er ogsaa delvis sket. Det konservative Folkeparti stillede den 6. December 1918 en Forespørgsel her i Tinget angaaende en Hædersgave til de Sømands efterladte, som havde været om Bord paa de Baade, der var torpederet. Forespørgselen blev motiveret af det ærede Medlem Hr. Frænkel, som nu heldigt er kommet tilbage fra sin store Jordomsejling og altsaa maa have faaet nogen Erfaring med Hensyn til, hvad det vil sige at være Sømand; og den blev motiveret med, at Sømandene havde vovet deres Liv, og det var da naturligt, at man ydede dem en Paaskønnelse derfor. Den Gang var det konservative Folkeparti jo baade et folkeligt Parti, et konservativt Parti og eet Parti; det stod noget mere homogent, end det gør i Øjeblikket, og det holdt stærkt paa, at Sømandene skulde hjælpes. Sagen blev paa Forslag af det daværende Regeringsparti henvist til Finansudvalget, som ogsaa ydede Sømandenes efterladte nogen Hjælp. Men det, vi har tænkt paa ved her i Udvalget at rejse dette Spørgsmaal, var, at man skulde rejse ikke blot de døde Sømand og deres efterladte, men ogsaa de endnu levende Sømand, hvoraf de fleste har vovet deres Liv under Krigen, et Minde, som de selv kunde have Glæde af i Tidens Løb.

Jeg tænker ikke her paa en Bauta — jeg har for Resten hørt, at der skulde være Tale om at rejse et Minde ved den nye Grundtvigskirke, som der er Tale om at opføre i Brønshøj. Det forekommer mig ikke at være af nogen som helst Værdi, om man ved saadan en Kirke eller et lignende Sted rejser en Bauta for Søfarten. Nej, det, der skulde gøres, var at bygge et virkelig monumentalt folkeligt, frisindet Sømandshjem, hvor Sømandene selv kunde styre, saaledes at den danske Sømand, naar han kom hjem fra sine Togter, havde et Sted, hvor han kunde mødes med sine Kammerater, have det hjemligt og folkeligt og med Glæde kunde komme. Jeg er ikke blind for, at vi allerede har Sømandshjem. Det er nogle smaa kristelige Indretninger, som ikke altid har noget frisindet eller folkeligt Præg. Jeg ved ikke, hvorfor Sømandshjem altid skal gøres saa for-